

ΡΟΜΙΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόλι και πρώτον ἀριθμῶντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίμα κη' ἐνηκονσία πέντε,
τὸ μουνοῦμα κη' ἐν μουνηέντα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κ τὸ φράγκα εἶναι μ' ὄνο.
Γιὰ τὸ ξένα ἄνωγ μέρι—δὲ κ τὰ φράγκα καί' ἄ τὸ χέρι.

Εἰς γνάθῃν φέρομεν παντὸς ἀμφοῦδου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμικοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τυπὴν κη' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δά πληρώνη δι' ἀστὰ ταχυδρομῶν τέλη.

Πέντε τοῦ Νοεμβρίου,
μινὸς ὀλίγον κρῶν.

Δεκατέσσερα μετροὶ κη' ἐνῆκακό' ἄκομα,
καθαρίζουν κατ' αὐτὰς τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα.

'Ἐ Κορῶνα τῶν Ἑλλήνων 'στῆς Ἀγγλίας τὸ Λονδίον.

Εἶδα μόνον, φίλε μουχορο,
ποῦ φορεῖς γιὰ μεγαλεία,
πὸς μ' ἐπήγαρ' σὺ Χερσοῦρο,
'σὶ τοῦ Πορτομοῦδ' καί' στῆν Ἀγγλία.

Α.— Βλέπεις ὄνειρα ;
Β.— Σπαιτός...
Γ.— Πλήν κη' ἐμένα, φουκαρά,
ἐν μ' ἔταραξ' ἐπὶ μέγας διπλοία εὐζαρά.
"Ὅμως χθές, βραί μ' ἐμελάρην,
θαῖος ὄνειρος μ' ἐράνη,
ἔβουναί τον ἐν μεγάλῃ προσοχῇ καὶ προθυμίᾳ...
Δ.— Μήπως βρήκες μεταλλεῖο ; μήπως ὁ ἕκταν Ταμῖα ;
Ε.— Μήπως εἶδες πὸς ἐπήγαρ' Ὀσμανέδες τοῦ Σουλτάνου ;
Ζ.— Μήπως εἶδες πὸς παρῶδες εἶδες ὀδοῖ τοῦ Γαϊτάνου ;

Π.— Μὲ συγκινεῖς, βρε Φασουλῆ, μὲ τοῦτο τόγειρό σου...
Φ.— Καὶ σὲν κοιμᾶσαι, Περικιλή, μὴ χάνης τὸν καιρὸ σου.
Ναὶ μὲν τὸ σῶμα κη' ἡ ψυχὴ κατ' ἔκτονος ἡσυχάζει,
πλήν ἔπνος δίχως ὄνειρα δὲν ἔχει διόλου χάρι.

Η.— Μήπως εἶδες, Φασουλῆ,
πὸς συηλίδη κη' ἡ Βουλῆ ;
Θ.— Μήπως γιὰ τὸ κρᾶτος τῆν Ἐδρῶνῃ παγαγιὰ ;
Κ.— Μήπως εἶδες πὸς λαχῶοι σοῦπτες, μωδαμινέ ;
Λ.— Μήπως εἶδες πὸς ἐπὶπτες ὀμορῶσῆς ὁ ἕταν κη' ἄλλοι καρφανέ ;
Μ.— Μήπως εἶδες ἐντυχούτῃα κἀνδὲ βλάνα τιμο ;
Ν.— Μήπως εἶδες πὸς ἐκάναν παθολόγο σὶ τοῦ Παπανησιμιο ;

"Ἡμονα σὶ τῆν Ἐγγλιτέρα
κη' ἦταν τελετῆς ἡμέρα.
"Ἐγὼ μῖσα σὶ τοῦς Ἐγγλιζοῦς ἦμον μόνος Ἀθηναῖος,
Ροδὶ ἔβουναξα Μπερετάνη,
κη' ἔβλεπα σὲν κεχηναῖος
τῶν Ἀγγλίδων τὰ φουσιτάηα.

Εἶδα Δόρδους εὐγενεῖς,
ἀληθῶς ἐπιφανεῖς,
ποῦ δὲν πῖνον βαρριλέδες,
κη' νυπτοῦσα Μῆς καὶ Λαῖδες,
ποῦ γι' ἀσπαρόρονη καθόλου δὲν σοῦ κἀνον ὀμλια
καὶ ποτὶ γιὰ ποκαμῖοις δὲν ὀμοῦς καί' στῆν Ἀγγλία.

Ξ.— Εἶσαι πάντοιε χαλέ,
καὶ περιεμῖμα τοῦ ὀρόμον...
τίπος ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἴλε
δὲν ἐράνη σὶ τοῦειρό μου.

"Ἦταν κη' ὁ Λοδὲ τοῦ Κόννατ κη' ἄλλοι Λοδῖες σὶ τῆν γραμμὴ
μὲ σπουδαία τρικανατὰ,
κη' ἦταν γιὰ μὲ τιμὴ
τὰ τοῦς δὸ κη' ἀπὸ νοτιὰ.

Ο.— Μήπως βρήμα μεταλλεῖα, μὴ ἐσοφροσα Ταμῖο,
μήτε τίλλια, κἀρο μο.
Π.— Μήπως πῆρα τῆν Ἐδρῶνῃ γιὰ τοῦς Ἑλλῆνας παγάνα,
μήτε τῆν Βουλῆ δὲν εἶδα, τῆν ἀπόσταγῃ φαγάνα.

Κάθε Λοδὲ μὲ στυπῖοι
κη' εἶδα κἀνοῦς καὶ θαλιας,
κη' ἡ θαλαμηγὸς εἶναι
τοῦ ὀνηπιότῃου τῆς Ἀγγλίας
'πῆγα τότε σὶ τοῦ Χερσοῦρο τῆν Κορῶνα μας γὰ νὰ πάη
κη' ἄρχισαν ἡ ματαριαῖς τῶν Ἐγγλιζῶν, μουρλιζῆρη.

Πόσοι Πατριμοί κλεινοί
και πόσ' ἀρχοντολόγια,
κι' ἠκούσθη τότε μὴ φωνή
νὰ λήη τέτοια λόγια.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
μπᾶτε, Ρωμηοί μου, σ'τὸ χορὸ,
εὐχόητες σ' Ἀγγλων ἀγκαλιά
κι' ἀρχίστε τραγουδιὰ
και' ὄητε πῶς τὸν Βασιλᾶ
τὸν γαίνουν μὲ λουλούδια.

Κυτῖατε ρόδινας βροχαῖς,
πῶς τρέχουν νὰ τὸν γάνουν,
κυτῖατε κι' ἔποδοχαῖς
μεγάλαις ποῦ τὸν κάνουν.

Ἀνέστη πάλι τῆς παλῆς
τῆς δόξης ὁ Μαρμυοῦθ,
και τῶν Ρωμηῶν ὁ Βασιλῆς
ἔβγηκε σ'τὸ Πορτομουθ'.

Τι στόλος Ἀγγλικὸς ἐκεῖ!..
σὲ κἀνθε προκουμαῖα
κυτῖατε κι' Ἑλληνικὴ
κι' Ἑγγλέτικη σημαία.

Μεθύσετε και μὲ κρασιὰ και μὲ Ἰνδιὰ καννάβια,
φᾶτε τῆς γούβας κάστανα και κάστανα μαρόνια,
νὰ ὄητε τὴν Κορῶνα σας σ' Ἑγγλέτικα καρδιῆρα,
ν' ἀκούσετε γιὰ χάρι τῆς Ἑγγλέτικα κανόνια.

Ἄδετε και τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων Ἀλεξάνδρα,
μὴ και τὴν Βασίλεια τῶν, τῆς Ἀλεξάνδρας ἄνδρα,
ἴδετε και τὴν Κορῶνα σας πῶς τὴν φιλοῦν σ'τὰ χεῖλιά
κι' ἀφῆστε τοὺς μεσέλληνας νὰ σκιάσουν ἀπὸ ζήλια.

Τώρα τουφέκια Μάνιχερα, Ρωμηοί, μὴ παραγγέλλετε,
μῆτε σ'τοῦ Γύρω και Βουλκᾶν εὐρωπαϊς νὰ στέλλετε.
Κλασιώσετε τοὺς Τσοσῆδες, ἀλλὰ και τοὺς Ρουμᾶνους,
τοὺς ποταπούς, τοὺς νάνους.
Περιφρονῆστε κι' αὐτοὺς και κἀθ' ἕχθρὸ πανοῦργο...
μὴ λησμονήτε τὸ Πορτομουθ' κι' ἐκείνο τὸ Χερσοῦργο.

Καθένας ποῦ σὰς μάχεται
σκάζει γιὰ τέτοια πράγματα...
τώρα γιὰ γούνας θάχατε
τὸν Φερδινάνδου ράμματα.

Τώρα χωρὶς παρσιμενὸς
θὰ ὄητε πόθναν ἀμοιβᾶς.
Τώρα χωρὶς προσπάθεια
πολλῶν θὰ σπάση μοῦρη...
τῶν Ἀγγλων ἢ συμμάχεια
σὰς ἤλθε κελεποῦρη.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλᾶ μὲ τὰ ἔνιπὰ κα μᾶτια,
τὸν ἴδαμε... καθότανε σ' Ἑγγλέτικα Παλάτια,
Ὀθίνδωρα ὁ Ἰζῶν-Μπουλ τὸ λέν, κι' ἔχουν τριγύρω δόση,
δοῦ ποὺ ναῖες δὲν τᾶμαρ γιὰ νὰ διασκοπάση.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλᾶ, τὸν ἴδατε τὸν Ρῆγα;
τὸν ἴδαμε στοὺς Βρετανούς...
μὲ Βασιλεῖς φρασιανούς
σ'τὸ δόσος ἐκνοῆγα.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλᾶ;
ἤφηε σ'τὴν Ἑγγλίερα,
γιὰ τοῦτον Παλατιῶν χαλιὰ
σ'τραῶθηκαν ἐκεῖ πέρα.

Τὸν εἶδες τὸν σκηπιτοῦχο μας; τὸν εἶδα και τὸν γνώρισα...
καθόταν, Περικλέτο μου, μὲ τὴν Ἀδοκρατόρισσα,
τὴν ἀδελφῆ του τὴν χρυσοῦ, ποῦ τὸν ἐφιλοξέτει
μαζὶ μὲ τὸν Νικόλαο, μαζὶ μὲ τὴν Ἐλένη.

Ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν ἴδωθ μ'κοροὶ μεγάλοι γύρευαν,
και τί κρασιὰ τὸν πότιζαν και τί δὲν τοῦ μαγεύρευαν.
Συνέτραγε μὲ Βασιλεῖς
και Μεγιστᾶνας τῆς Ἀδλῆς,
ποῦ μύριζε τὸ χνῶτο τῶν ἀλλῶ, κρόκο, νάρδο...
τὸν ἴδαμε ποῦ τάλεγε μ' αὐτὸν τὸν Ἐδουάρδο.

Καλὰ δὲν ἐκατάλαβα τί τοῦλεγε, φρωῆτη,
μὲ κἀτι λέξεις ἄκουσα, Μακεδονία, Κρήτη,
κι' ἐπέδοσα πῶς θὰ μᾶρη γιὰ τὸν Ρωμηῶν τὰ δίκια,
ποῦ τῶν μεγάλων τῆς Ἀδλῆς κτυποῦν μὲ δεκαῖκια.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλᾶ; ... τὸν ἴδαμ' ἐκεῖ πέρα
σ'τῶν Ἀγγλικῶν τῶν Παλατιῶν τὴν μαρωμένη σφαίρα.
Τὶ Δούκες τὸν ἐφύρασαν
νεμῖενοι μὲ χρυσοῦ,
τὶ Λόρδοι μῆρος του πέρασαν
κι' Ἑγγλέοι μὲ ποσά,
δοῦο και μὲσ' ἀπ' τὸ Πορτομουθ' ὡς σ'τὴν φωρο-Ἀθήνα
μποροῦντε νὰ σὲ κνηροῦν μονάχα μὲ στερίλινα.

Λοιπὸν ἀγάλλου μετ' ἐμοῦ, βρεῖ Περικλή, και πῆδα με...
τὸν ἴδατε; ... τὸν ἴδαμε.

Ἐσχοῦσε τοὺς φρασιανούς,
Ἐσχοῦσε τὰ περδιμία,
κι' ὄλο κουβέντα σὲ τρανοῦς
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὰ δίκια.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλᾶ, τὴν μόνην μας ἐπίδα;
καθ' ἔπνον εἰς τὴν αἰθουσαν τὸν ἱπποτῶν τὸν εἶδα,
Ἐκεῖ τραπέζι μὴ φορὰ, φιλοξένος δεσποτῆς,
ἐκ βασιλέων ἱπποτῶν βασιλικὸς ἱπποτῆς,
Κόννοτ και Φάινρ, κἀθε Δούξ, κἀθε φαγάς και πάτης.

Ἐξ' ἐγὼ νομίζω, Περικλή, πῶς ἤμουν σ'τὸ τραπέζι
και περιεργως ἐβλεπαν περιφρονῆς Ἑγγλέοι
κι' ἐμῆνα τὸν ἀφροσύλιτρον, ἐμὲ τὸν φαρμαλῶν,
και τὰς προπόσεις ἤκουα τῶν δύο Βασιλέων,
και χιαρ χιαρ ἔσκουζα κατενδοσιασμένους
σ'τὴν αἰθουσαν τῶν ἱπποτῶν, λὲς κι' ἤμουν ἀπὸ γένος.

Και δύο Πρέσβεις τῶν Ρωμηῶν σὲ Λόντρα και Παρίσι,
ποῦ θέλειται, βρεῖ Περικλή, κανεῖς νὰ τοὺς γνωρίση,
ὁ Ντελγητάνης ἐπλάθη μετὰ τοῦ Μεταῖα
μὲ ἐκείταζαν λοξά.

Κ' ἤρῳνησαν περίεργοι καμπόσους Ἀδελφούς
καὶ Λόρδους μερικούς
πὺς κ' ἀπὸ ποῦδ' προσκλίσαν κ' ἐμὲ τὸν Ρυκολέτο...
τί βλέπομε' στὸν ὕπνο μας, καίμενε Περιυτέτο.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆά ;... τὸν ἴδαμε, Πατρίε...
ὁ Βασιλέας τῶν Βρετανῶν ἡπᾶς καὶ δις καὶ τρίς
προπὶν' ὑπὲρ τοῦ Στέμματος τῶν προσφιλῶν Ἑλλήνων,
κ' ἀπὸ τετράκις, Περικλή, προπίνει δ' ἐκείνον.

Ὁ τῆς Ἀγγλίας σήματος τὸ κίπελλό του πάμ
κ' ἔνανε μία πρόποισι θαρρῶ καὶ γὰρ τὸν Ρίλλη,
κ' εἶπε πὺς πόνεσε βαθεῖά μες' στῆς καρδίης τὰ φύλλα
αἰν ἔμαθε πὺς ἔχασε κ' ἐκείνον τὸν Φωτῆλα.

Ἀνέφερε καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
καὶ καὶ καμπόσους βουλευτάς, ποὺν κοινοδοξοῦλους.
Π. — Ἀμμε γὰρ τὸν Χριστόπουλο καὶ τῆς Ἀνωκοστήν ;
Φ. — Ἦγε νομίζω καὶ γ' αὐτὸν μὲ τόση καλοσύνη,
κ' εἶπε πὺς θλίβεται ποὺν καὶ γὰρ τὸν Ἀσημάκη
ποὺ νόγη δὲν τοῦ βρήκανε μὲ λιγερὸ κορμάκι,
καὶ κοίμα ποῦμαθε κ' αὐτὸς φασεὶ τὰ Γαλλικὰ
καὶ ἴνε πὺς ἐβέβλημε γὰρ μὲτῃ κ' Ἀγγλικὰ.

Εἶπε καὶ γ' ἄλλους Ὑπουργούς πὺς θλίβεται καὶ σκάνει,
καὶ προσεφέρθη προσενά κ' ἐκείνος γὰρ τοὺς μάνη,
καὶ χλαρ χλαρ, ἀκουσον, εἶπαν καμπόσους Μίς,
ποχγοῦν εὐρωστούς μεθ.

Μπαῖτε, Ρωμηοὶ μὲν, σ'ὸ χορδ
κ' ἦλθαν κατὰ μεγάλα...
γὰρ σὰς τ' ἀθάνατο γερὸ
καὶ τοῦ ποχλοῦ τὸ γάλα.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆά ;... χαρὰ μας κ' εὐτυχία !...
τὸν ἴδαμε, κατὰ παιδιὰ, μέσα' στῆς Δημαρχία.
Ὁ μέγας Λόρδος Δημαρχος τὸν κάλεσ' ἐκεῖ πέρα,
κ' ἦτον ἐκεῖν' ἡ τελετὴ πασῶν ὀρωστέρα.

Ὅποιος Λόρδος Δημαρχος !... τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει...
παρόντες ἔτρωγαν ἐκεῖ
καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί,
ὄσαν γὰρ λὲς ὁ Χρηστοφῆς, ὁ Τρίνης, ὁ Βλαζάνης.

Κροσιτάλλινα τὰ πιάτα του καὶ κάθε του ποτήρι...
μὰ τί κρασὰ κ' ἐκείνα !...
εἶχε καὶ Τσώστερ καὶ Γοκρόφ, μόνο τουλομωτόη;
δὲν εἶχε καὶ ρετσίνα.

Παρόν κ' ὁ Λόρδος Ρόζμπερυ κ' ὁ Λόρδος Τραμπαλαῖν ;...
αὐτοῦς ὁ Λόρδος Δημαρχος, δὲν ἔβρα πὺς τὸν ἴεν,
μὲ τόσην οἰκειότητα' σ'ὸ μῆρος μου προχώρησε
ὄαν κάπου γὰρ μ' ἐγνώρισε,
κ' ἀπὸ σταγόναις κίτριναυς μὲν πρόσφερε μπιουνέτο...
τί βλέπομε' στὸν ὕπνο μας, καίμενε Περιυτέτο.

Π. — Μὰ πὺς εὐρωστέρας κ' ἐκεῖ ;
Φ. — Δὲν ἔβρω, νοικομωσοῦρη...

λοῦπον αὐτὸς μ' ἐρωστέρας καὶ περὶ τοῦ Μερκωῆρη,
μὰ μοῦτε καὶ γὰρ τὰς κλεινὰς ἐν μέρει καὶ καθόλου
καὶ γὰρ τὴν ἀσφαλτόστρωσαν εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Δὲν εἰμωροῦς γὰρ φαντασθῆς πὺς μὲ περιουιήθη,
καὶ μὲ διεβεβαίωμε πὺς ὄντας εἰληψήθη
ποῦδ' βάλανε τὸν Δημαρχοῦ τοῦ Πειραιῶς' στὴν μπουθνα
καὶ μάχεται μὲ τὸν Πουρῆ καὶ μὲ τὸν Κολασούκα.

Κατόπι τούτων σοβαρά
σάν Δόρυς τῆς Ἀγγλίας
μ' ἐρώτησε γιὰ τὰ νερά
τῆς λίμνης Στυμφαλλίας.

Κι' ἄλλοι γι' αὐτὰ μ' ἐρώτησαν περιφανεῖς Ἐγγλέζοι,
κι' ἐγὼ τοὺς φώναξα : γνοτέμ' ἴδν ὁ Γαϊκάνος ἔχῃ
μ' ἕνα μεγάλο σχέδιο θὰ τᾶφανε κι' ἐκείνα
ὅσῃν ἰζόγη τῆν Ἀθήνα.

Ὅμως μὲ τίλλα' χάθηκε και τοῦτο τὸ θαυμάσιο,
κι' ἕνας Μυλλόρδος ἀναίδης
μ' ἐρώτησε μετὰ σπουδῆς
τί γίνονται και τὰ νερά, ποῦ βρέθῃκα' στὸ Θριάσιο.

Κι' ὁ Βασιλῆς μας ἔκανε μὴ πρόποσι σπουδαία
μέσα σ' ἐκείνην τὴν χρουθὴ τοῦ Δόρδου παιθαῖα,
κι' ἐθδὸς χειροκροτήματα μὲ ἄρνησαν ραγδαία,
κι' ἔπειτα γιὰ τὴν πρόποσι πῶς ἔχει σημασία.

Τότε κι' ἐγώ' ση κώθηκα με κνέπello γεμάτο
κι' ἔκα' αὐτὴν τὴν πρόποσι, ποῦ βλέπει παρακάτω.

Πρόποσις Φασουλῆς, Μυλλόρδου κενυελῆς.

Πῖνω και γιὰ τὸν Δήμαρχο, μὴ και γιὰ κάθε Δόρδο
τῆς φίλης Βρετανίας...
σήμερα τὸ Ρωμαῖκο κρεμᾶ μεγάλο σκόρδο
κατὰ τῆς βασανίας.

Ἐμεῖς γιὰ οὗς τοὺς φίλους μας περνοῦμε οἱ σιεθῆ
τὴν πούλα, τὸν ἀνεγινὸ, και τὸν ἀποσπερτικὴ,
και οὗς ἐλέγχουσι θέλετε νὰ βάλετε ὅσῃν Κρήτη.

Ἐμεῖς οὗς λέμε συγγενεῖς τῆς γῆς τῆς ἀνοικομένης,
προσάτας, κηδεμόνας μας, φεγγολοθῆτας φάρουσι,
κι' ἔμάθαμε και τὸ φουτ-μπολ κι' ἐκείνο τὸ λόν-τέννυσι,
και οὗς ξεπαρθαλόγευσε με τοὺς παῖχο-Βουλγάρουσι.

Θυοία τώρα γίνεσθε και οὗς γιὰ τὸ καλὸ τους,
κι' ὅσῃν Βούλγαροι ληοταί οὗς πῆσασιν ἀλμαλάτους,
χωρὶς κανένα γογγυσμόν, τῆς Ἀλβιόνος φῆτρα,
κρὸς τοὺς εἰνοουμένους σας νερά μετράτε λῶτρα.

Ἄν παρηράφεται, Ἰζὸν-Μποῦλ, κι' ἡ τρέλλα κι' ἡ χαρὰ μας
ὄσῃν σόλοσι Ἀγγλίδος ἀρέθῃ σὶν νερά μας,
κι' ἡ γλῶσσα μας γνωρίζετε
γι' αὐτὸν πῶς κόβει ράβει,
μὰ οὗς δὲν μᾶς χωρίζετε
κανένα σας καρδίβι.

Τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ρῆγα μας Βασιλοῦσα τὴν ἔχετε,
κι' ὁ Μπάφουρι οὗν τὸν Σωλοβουδὸν
μᾶς κάνει κᾶπως τὸν βαρὸ
και δὲν μᾶς καταδέχεται.

Ἐμεῖς οὗς ἔχομεν ἐδῶ' στὰ βῆθη τῆς καρδίας,
μὰ οὗς ψυχρὸς φονάζετε
πῶς ὅσῃν Ρωμηοὺσι χροιάζεται
μακρὸς ζουλομανθῆτας.

Βέρν γουέ... και μ' ἔλ' αὐτὰ κᾶχη δὲν οὗς βαστοῦμε
μὰ οὗς εὐχαριστοῦμε
μὲ τὴν μεγάλη μας ψυχὴ
γιὰ τοῦτη τὴν ἔδοδοχῃ.

Ὁ Δόρυς Δήμαρχος μιλᾷ γιὰ τὴν Ρωμαῖκὴν φυλὴν.

Προπῖνω γιὰ τοὺς Ἕλληνας, ὄποσι παραγνωρίζονται,
προπῖνω και γιὰ τοὺς στρατοὺς
και γιὰ τοὺς στόλους τοὺς πλοιοῦς,
ποῦ κάθε τόσο ὅσῃν Φραγκὰ πᾶνε και καθαρίζονται.

Προπῖνω γιὰ τὴν Ὑδρα των, ποῦ πᾶει σὶν τὸν Δεβόργο,
προπῖνω και γιὰ τὸν Παρά, ποῦ ὅσῃν Τουλὸν θὰ πᾶνε,
και συμβουλευέτω τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βάλουσι σὶν τὸν τόργο
τὴν γλῶσσα των τὴν λιγερὴ, κι' Ἀδλαῖς νὰ μὴ κτυπᾶνε.

Τέτοια περῖπου' μίλησε, και τὸν ζουλομανθῆτα
αὐτὸς ὁ Δόρυς Δήμαρχος ὅσῃν πρόποσι ἐκόνος,
κι' ἔπειτα μὲ παρέλαβε μονάχος και ἴδιαν,
κι' ἔμένα Δόρδο, Περικλῆ, κενυρὰ μὲ ἐχειροκρόνησε.
Κι' ἔπαιξε τότε μουσικὴ βῆλλ και κλαρινέτο...
τί βλέπομε σὶν ἔπνο μας, και ἔμενε Περικλῆτο.

Τότε ποῦ λέξ ἐξέπνησα μὲς σὶν τὴν χειροτονία,
κι' ἀπὸ τοὺς Δόρδουσι, ἀδελφεῖ, κι' ἀπὸ τὴν Βρετανία
μὲς σὶν τῆς Ἀθήνας βρέθῃκα τὴν γρακοικονομία.
Π. — Κι' ἐγὼ σάν Δόρυς Δήμαρχος μὲ τοῦτο τὸ στηλάρι
Μυλλόρδο οὗ χειρονοῦ, εὐλίγη διακοπήρη.

Και καμπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλουσι λόγοσι ἀγγελίας.

Ἄμπερὰ μνηστορήματα οὗς ἀναγγέλλω τώρα...
ὁ Μπὲν κι' ὁ Μπύρετ νὰ βράξουν με τίλον ἡ Πανδώρα.

Φραγκιῶσις Κανελλόπουλοσι, ἐμποροοράπιη πρώτης,
κρὸς τοῦτον σπεῦδει τοῦ συμοῦ καθένος θηασώτης.
Τι ρεδιγνόντες, τι παλὰ, τι σμῶνους και τι φῶνα...
ἔλα κομψὰ και τίλεια, βρὲ Περικλῆτο βίδια.
Μὰ τί λεβέντης ἔμορφος, σκλαβόνει μὴ μαζὰ του,
και σ' ἔλους τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντιά του,
και βγαίνει λιγερὸς καθεῖς ἔσῃν κηπαριστάσιον...
ὄδδὸς Σταθίου, κᾶτωθεν εἰς τὸ γρασὸν Ἀρσῶνιον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφῖον μ' ἕνα γειμαρρον φῆδῃν
ὅσῃν Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταφέρῃ τὴν ὄδδον,
ποῦνται ὁρᾶσας μεγάλην πολιτάρχουσι σταθμόν,
ὅσῃν οἰκίαν Ἐμπειροῦσι, δεκατοσερ' ἀρεθμόν.